

Arrest

nr. 255 308 van 31 mei 2021
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. BLOMME
Vredelaan 66
8820 TORHOUT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 3 november 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 oktober 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 februari 2021 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 9 februari 2021.

Gelet op de beschikking van 24 maart 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 april 2021.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN die *loco* advocaat K. BLOMME verschijnt, en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan ingewilligd worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekende partij dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 oktober 2020, getiteld “niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)”, waarbij haar huidig volgend verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk wordt verklaard in de zin van artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

In het kader van verzoekende partij haar vorig verzoek om internationale bescherming nam het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 16 juli 2019 een beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus op basis van artikel 1, D van het Verdrag van Genève en artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet, en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekende partij ging in beroep tegen die beslissing. Bij 's Raads arrest nr. X van 6 januari 2020 werd zij uitgesloten van de vluchtelingenstatus.

2. Zoals eerder in het kader van haar vorig verzoek om internationale bescherming bij voormeld arrest werd vastgesteld, wordt niet betwist dat verzoekende partij als Palestijn een verblijfsrecht had in Libanon en er de bijstand van de UNRWA genoot (zie o.a. de Palestijnse identiteitskaart en UNRWA-registratiekaart in het administratief dossier).

3. De Raad wijst op rechtspraak van het Europese Hof van Justitie waarin uitdrukkelijk wordt gesteld dat het eerste lid van artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag niet aldus kan worden uitgelegd dat het loutere feit dat de betrokkene zich bevindt buiten het gebied waarin de UNRWA werkzaam is of dit gebied vrijwillig verlaat, volstaat om de in die bepaling neergelegde uitsluiting van de vluchtelingenstatus te beëindigen (HvJ 19 december 2012, C-364/11, El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal, § 49). Hieruit kan dus worden besloten dat de uitsluitingsgrond uit artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag, ook al heeft zij het mandaatgebied van de UNRWA verlaten, thans ook nog op verzoekende partij van toepassing is.

Niet alleen de opheffing van het orgaan of van de instelling die de bescherming of de bijstand verleent, in casu UNRWA, leidt tot het ophouden van de door dat orgaan of door die instelling verleende bescherming of bijstand, maar ook de onmogelijkheid voor dat orgaan of die instelling om zijn opdracht te volbrengen (HvJ 19 december 2012, C-364/11, El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal, § 56).

“Het ophouden van de bescherming of bijstand van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan van de HCV „om welke reden ook”, omvat “eveneens de situatie (...) van een persoon die, na daadwerkelijk die bescherming of bijstand te hebben ingeroepen, deze niet langer geniet om een reden buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil” (HvJ 19 december 2012, C-364/11, El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal, § 58 en 65).

De door UNRWA verleende bijstand is derhalve, zoals eerder werd opgemerkt in voormeld arrest van de Raad, opgehouden wanneer (1) het agentschap wordt opgeheven of in de onmogelijkheid verkeert om zijn opdracht te volbrengen of (2) het vertrek van de betrokken persoon zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil die hem dwingen het gebied waarin UNRWA werkzaam is te verlaten. Bij het beoordelen of de door UNRWA verleende bescherming of bijstand in hoofde van verzoeker “om welke reden ook is opgehouden”, dient aldus elk van deze omstandigheden te worden onderzocht.

4. Dat UNRWA officieel niet opgehouden is te bestaan, wordt, net als het feit dat het agentschap in 2020 ondanks alle moeilijkheden waarmee het wordt geconfronteerd bepaalde activiteiten op het terrein heeft kunnen voortzetten, niet betwist. Echter, lijkt de informatie in het dossier erop te wijzen dat het risico dat UNRWA niet meer in staat zou zijn om zijn opdracht te vervullen reëel en imminent is (COI Focus “Lebanon – Palestinian territories. The UNRWA financial crisis and impact on its programmes” van 21 augustus 2020 (update)). Gelet op de zeer snelle verslechtering van de situatie, acht de Raad meer nauwkeurige en recentere informatie essentieel om te kunnen oordelen of al dan niet moet worden vastgesteld dat de bijstand van UNRWA de facto niet langer doeltreffend is.

5. In acht genomen wat voorafgaat en mede in aanmerking genomen dat de Raad de nodige onderzoeksbevoegdheid ontbeert, ontbreekt het de Raad aldus aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1°, van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Bijgevolg dient de bestreden beslissing te worden vernietigd overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verwerende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december

2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie.

3.1. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 2 februari 2021, verwijst verwerende partij naar haar aanvullende nota. Zij licht toe dat de financiële situatie van UNRWA voor verzoekende partij geen enkel gevolg heeft nu verzoekende partij zelf heeft verklaard dat zij nooit bijstand heeft gevraagd en als ambtenaar ook niet in aanmerking kwam voor bijstand. Zij stelt tevens dat uit de verklaringen van verzoekende partij zelf eveneens blijkt dat zij voor gezondheidszorg beroep deed op privé verzorging. Verwerende partij verwijst naar de beschikking waaruit blijkt dat zij mag aantonen dat de financiële situatie van UNRWA niet relevant is voor verzoekende partij nu zij helemaal geen beroep heeft gedaan op bijstand.

Verzoekende partij sluit zich aan bij de vaststellingen in de beschikking.

3.2. De Raad herneemt vooreerst de grond in voormelde beschikking waarbij erop wordt gewezen dat: *“In het kader van verzoekende partij haar vorig verzoek om internationale bescherming nam het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 16 juli 2019 een beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus op basis van artikel 1, D van het Verdrag van Genève en artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet, en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekende partij ging in beroep tegen die beslissing. Bij ‘s Raads arrest nr. 230 842 van 6 januari 2020 werd zij uitgesloten van de vluchtelingenstatus..”*

Artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag bepaalt het volgende:

“Dit Verdrag is niet van toepassing op personen die thans bescherming of bijstand genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan van de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen.

Wanneer deze bescherming of bijstand om welke reden ook is opgehouden, zonder dat de positie van zodanige personen definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, zullen deze personen van rechtswege onder dit Verdrag vallen.”

Artikel 12, eerste lid, a) van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU), sluit een derdelander uit van de vluchtelingenstatus wanneer *“hij onder artikel 1, onder D, van het Verdrag van Genève valt, dat betrekking heeft op het genieten van bescherming of bijstand van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan de UNHCR. Is die bescherming of bijstand om welke reden ook opgehouden zonder dat de positie van de betrokkene definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, dan heeft de betrokkene op grond van dit feit recht op de voorzieningen uit hoofde van deze richtlijn”*.

Artikel 55/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Een vreemdeling wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer hij valt onder artikel 1, D, E of F van het Verdrag van Genève.

Dit is ook van toepassing op personen die wetens en willens aanzetten tot of anderszins deelnemen aan de in artikel 1 F van het Verdrag van Genève genoemde misdrijven of daden.”

3.3. De Raad verwijst vervolgens naar de grond in de beschikking van 2 februari 2021 waar wordt aangegeven dat *“Zoals eerder in het kader van haar vorig verzoek om internationale bescherming bij voormeld arrest werd vastgesteld, wordt niet betwist dat verzoekende partij als Palestijn een verblijfsrecht had in Libanon en er de bijstand van de UNRWA genoot (zie o.a. de Palestijnse identiteitskaart en UNRWA-registratiekaart in het administratief dossier).”*

De Raad stelt vast dat verwerende partij hier in haar aanvullende nota van 31 maart 2021 aan voorbij lijkt te gaan, daar zij hierin de situatie in de Gazastrook uitvoerig belicht en bespreekt, terwijl verzoekende partij dus afkomstig is uit Libanon. De aanvullende nota is wat dat betreft in die mate dan ook irrelevant.

Daargelaten de opmerking van verwerende partij ter zitting dat verzoekende partij nooit beroep heeft gedaan op die bijstand en hetgeen hieromtrent verder (*infra* onder puntje 3.6.1. en volgende) wordt vastgesteld, wordt ter zake niet betwist -dit wordt noch in de bestreden beslissing, noch ter zitting betwist- dat verzoekende partij als Palestijn een verblijfsrecht had in Libanon en er de bijstand van de UNRWA genoot.

In dit verband kan bovendien worden gewezen op de motivering in de bestreden beslissing waar wordt gesteld dat *“Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen dient besloten te worden dat een terugkeer naar Libanon mogelijk is. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat u over een UNRWA-registratiekaart beschikt, alsook over een Libanese identiteitskaart voor Palestijnse vluchtelingen. Er zijn dan ook geen redenen om aan te nemen dat u niet over de mogelijkheid beschikt om terug te keren naar het mandaatgebied van de UNRWA. Tot slot moet het Commissariaat-generaal onderzoeken of de algemene veiligheidssituatie in Libanon van dien aard is dat u er bij een terugkeer in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid zal terechtkomen en het voor het UNRWA onmogelijk is om u in dit gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het is belast.”* (eigen onderlijning)

Uit niets kan afgeleid worden dat verzoekende partij elders, buiten Libanon, een gewoonlijk verblijf had. Hieruit blijkt dat de uitsluitingsgrond uit het eerste lid van artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag in elk geval op haar van toepassing was.

De hamvraag is of de uitsluitingsgrond uit artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag thans ook nog op verzoekende partij van toepassing is. De Raad wijst hierbij opnieuw, net zoals in voormelde beschikking, op rechtspraak van het Europees Hof van Justitie van de Europese Unie waarin naar aanleiding van een prejudiciële vraag over artikel 12, lid 1, sub a) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (Kwalificatierichtlijn), uitdrukkelijk gesteld wordt dat het eerste lid van artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag niet aldus kan worden uitgelegd dat het loutere feit dat de betrokkene zich bevindt buiten het gebied waarin de UNRWA werkzaam is of dit gebied vrijwillig verlaat, volstaat om de in die bepaling neergelegde uitsluiting van de vluchtelingenstatus te beëindigen (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 49). Zoals in de beschikking van 2 februari 2021 al werd opgemerkt, kan dus worden besloten dat de uitsluitingsgrond uit artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag, ook al heeft zij het mandaatgebied van de UNRWA verlaten, thans ook nog op verzoekende partij van toepassing is.

Anderzijds dient in beginsel voor asielzoekers die afkomstig zijn uit dergelijk mandaatgebied geen bijkomende beoordeling te worden gemaakt in de zin van artikel 1, A van het Vluchtelingenverdrag. Dit standpunt wordt door het Europese Hof van Justitie bevestigd waar het stelt dat in de eerste plaats op basis van een individuele beoordeling moet worden nagegaan of het vertrek van de betrokken persoon uit het mandaatgebied zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil waardoor hij verhinderd wordt de door het UNRWA verleende bijstand te genieten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 61). Dit is het geval, zo vervolgt het Hof in zijn arrest, indien de verzoeker zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor het betrokken orgaan of de betrokken instelling onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling belast is (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 65). Indien deze situatie zich voordoet, dient de betrokkene van rechtswege als vluchteling te worden erkend, tenzij hij om de redenen vermeld in artikel 1, E en 1, F van het Vluchtelingenverdrag dient te worden uitgesloten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 81).

3.4. De Raad herneemt vervolgens de grond in de beschikking van 2 februari 2021 waarbij erop gewezen wordt dat *“Niet alleen de opheffing van het orgaan of van de instelling die de bescherming of de bijstand verleent, in casu UNRWA, leidt tot het ophouden van de door dat orgaan of door die instelling verleende bescherming of bijstand, maar ook de onmogelijkheid voor dat orgaan of die instelling om zijn opdracht te volbrengen* (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 56).

“Het ophouden van de bescherming of bijstand van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan van de HCV „om welke reden ook”, omvat “eveneens de situatie (...) van een persoon die,

na daadwerkelijk die bescherming of bijstand te hebben ingeroepen, deze niet langer geniet om een reden buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil" (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 58 en 65).

De door UNRWA verleende bijstand is derhalve, zoals eerder werd opgemerkt in voormeld arrest van de Raad, opgehouden wanneer (1) het agentschap wordt opgeheven of in de onmogelijkheid verkeert om zijn opdracht te volbrengen of (2) het vertrek van de betrokken persoon zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil die hem dwingen het gebied waarin UNRWA werkzaam is te verlaten. Bij het beoordelen of de door UNRWA verleende bescherming of bijstand in hoofde van verzoeker "om welke reden ook is opgehouden", dient aldus elk van deze omstandigheden te worden onderzocht."

3.5.1. Ter terechtzitting van 6 april 2021 verwijst verzoekende partij, wat de bijstand van UNRWA betreft, naar de vaststellingen in de beschikking van 2 februari 2021.

Wat de situatie, en meer bepaald het mandaat en de activiteiten van UNRWA betreft en de mogelijkheid voor het agentschap om zijn opdracht te volbrengen, stelt verwerende partij in haar aanvullende nota van 31 maart 2021 dat UNRWA thans met een zeer ernstige financiële crisis te kampen heeft en dat UNRWA worstelt om de nodige financiering te krijgen om al zijn programma's te kunnen handhaven. De financiële crisis en de Covid-19-pandemie hebben UNRWA genoodzaakt om diverse maatregelen te nemen die een impact hadden op gezondheidszorg, onderwijs, voedselbedeling, microfinancieringsdiensten en sociale hulpverlening. Het resultaat is dat UNRWA's dienstverlening weliswaar tot een minimum beperkt is maar, hoewel de vrees bestaat dat UNRWA financieel niet meer in staat zal zijn deze dienstverlening in de toekomst verder te zetten, niet is stopgezet. Verwerende partij benadrukt dat bij het beantwoorden van de vraag of UNRWA *de facto* nog steeds in de mogelijkheid is om zijn opdracht te vervullen rekening dient gehouden te worden met de feitelijke en actuele situatie, en wijst erop dat de kerntaken nog altijd worden uitgevoerd. De tijdelijke opschorting van taken die niet tot de kernopdracht van UNRWA behoren wil niet zeggen dat UNRWA geen bijstand meer verleent. Verwerende partij vervolgt dat noch de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, noch UNRWA zelf hebben aangegeven dat het agentschap geen bijstand meer kan verlenen. Zij argumenteert dat de Algemene Vergadering van de VN op 10 december 2020 weliswaar haar bezorgdheid heeft geuit aangaande de negatieve gevolgen van de financiële crisis van UNRWA op de verdere uitvoering van de kernprogramma's van het agentschap, doch geenszins tot het besluit kwam dat UNRWA heden in de onmogelijkheid is om zijn opdracht te vervullen, en dat UNRWA zelf evenmin verklaart dat het zijn opdracht niet langer blijft uitvoeren maar het agentschap ondanks de financiële crisis en de gevolgen van de Covid-19-pandemie, en niettegenstaande sommige diensten tijdelijk zijn opgeschort en bepaalde kernprogramma's en -diensten tot een minimum zijn herleid, nog steeds instaat voor de basisvoorzieningen op het vlak van voedselhulp, onderwijs, gezondheidszorg, huisvesting en sociale hulpverlening en wacht op zijn internationale conferentie in april 2021 om op te roepen tot donaties voor het vaststellen van het 'programme budget'. Beweren dat UNRWA heden zijn opdracht niet vervult, gaat volgens verwerende partij voorbij aan de realiteit van de inspanningen die worden geleverd, waarbij UNRWA alle mogelijke kanalen aanspreekt om bijkomende fondsen te werven en tegelijkertijd een reeks maatregelen heeft getroffen in afwachting van de internationale conferentie die voor april 2021 is gepland. Verwerende partij is van mening dat verzoekende partij, gelet op het gegeven dat UNRWA noch *de jure* noch *de facto* is opgehouden te bestaan, derhalve moet aantonen dat zij zich op het ogenblik van haar vertrek uit, dan wel bij een terugkeer naar het mandaatgebied van UNRWA in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevond / zal bevinden en het voor UNRWA onmogelijk is haar in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het is belast.

Volgens het Hof van Justitie in voornoemde rechtspraak (*El Kott e.a. v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, 19 december 2012, zaak C-364/11), betreffende artikel 12, eerste lid, a) van de Kwalificatierichtlijn, thans artikel 12, eerste lid, a) van richtlijn 2011/95/EU, "... dient te worden bepaald onder welke omstandigheden kan worden aangenomen dat de door UNRWA verleende bijstand is opgehouden" (§ 55), leidt "niet alleen de opheffing van ... [UNRWA], (...) tot het ophouden van de door dat orgaan of door die instelling verleende bescherming of bijstand (...), maar ook de onmogelijkheid voor dat orgaan of die instelling om zijn opdracht te volbrengen." (§ 56), is "het bovenal de daadwerkelijk door het UNRWA verleende bijstand (...) die moet ophouden, en niet het bestaan van dit orgaan, om de grond voor uitsluiting van de vluchtelingenstatus te beëindigen." (§ 57), en kunnen de "woorden [...] [van artikel 12, eerste lid, a), tweede zin], aldus (...) worden uitgelegd dat zij alleen gebeurtenissen betreffen die rechtstreeks met het UNRWA verband houden, zoals de opheffing van dat

orgaan of een gebeurtenis waardoor het in het algemeen voor dit orgaan onmogelijk is om zijn opdracht te volbrengen" (§ 58). (eigen onderlijning)

3.5.2. De partijen betogen niet dat UNRWA heeft opgehouden te bestaan.

Het gaat er dus om, overeenkomstig voormelde rechtspraak van het Hof van Justitie, te bepalen of een gebeurtenis aangaande UNRWA deze organisatie in het algemeen rechtstreeks in een toestand brengt waarin zij thans niet in staat is haar opdracht te vervullen ten aanzien van de Palestijnse vluchtelingen in Libanon die onder haar bescherming staan.

Om deze vraag te beantwoorden, kan de Raad alleen rekening houden met de informatie die hem door de partijen is verstrekt.

In wezen blijkt uit de door verwerende partij overgelegde stukken dat UNRWA reeds vijf jaar met ernstige financiële problemen te kampen heeft, die haar hebben gedwongen haar bijstand te verminderen of te herzien, en dat deze problemen in het jaar 2020 nog zijn verergerd door nieuwe begrotingsmoeilijkheden, die met name verband houden met de Covid-19-pandemie. Bovendien had die pandemie ook zeer grote gevolgen voor de praktische mogelijkheden van UNRWA om bijstand te verlenen aan de onder haar mandaat vallende Palestijnse vluchtelingen die in Libanon verblijven. Het argument, niet anders gestaafd dan door een loutere onnauwkeurige verwijzing naar de website van UNRWA, dat, zoals het agentschap op zijn website verklaart, nog steeds UNRWA-diensten worden verleend (COI, p. 13), doet niets af aan deze bevindingen. De Raad leest overigens in de COI Focus *"The UNRWA financial crisis and its impact on programmes"* van 23 februari 2021 dat UNRWA op 28 januari 2021 verklaarde dat het een financieringscrisis verwacht vanaf maart 2021 en dat het verwachte tekort op grotere schaal kan leiden tot de financiële ineenstorting van het agentschap. UNRWA houdt hierbij rekening met het vooruitzicht van de hervatting van de Amerikaanse financiering en verwacht dus een iets hoger inkomen dan in 2020, maar stelt dat deze lichte stijging van de fondsen de enorme verplichtingen van het agentschap niet zal kunnen dekken. UNRWA verwacht voor 2021 een budgettekort van meer dan 200 miljoen dollar (COI, p. 13).

Wat de stelling van verwerende partij betreft dat de activiteiten van UNRWA, waarvan het mandaat tot 2023 is verlengd, in wezen niet zijn gestaakt en dat dit agentschap zijn opdracht blijft vervullen ondanks de aanzienlijke moeilijkheden die het ondervindt, is de Raad van oordeel dat de informatie in de COI Focus van 23 februari 2021 van dien aard is dat deze stelling aanzienlijk wordt afgezwakt. In dit informatierapport wordt namelijk herhaaldelijk duidelijk gemaakt dat UNRWA, zoals zij op haar website verklaart, weliswaar haar diensten blijft verlenen, maar dat het huidige budgettaire klimaat haar dwingt tot aanzienlijke besnoeiingen op de uitgaven, herschikkingen van middelen en financiële opportuniteiten, die inderdaad gevolgen hebben gehad voor de bijstand die zij geacht wordt te verlenen uit hoofde van haar mandaat, in het bijzonder met betrekking tot basisbehoeften als gezondheidszorg, elementaire voedselhulp en financiële bijstand, en een waardige en veilige leefomgeving. In het rapport wordt het volgende geconstateerd: (i) de infrastructuurwerkzaamheden zijn stopgezet en de humanitaire hulpverlening is teruggedroefd, waarbij de dienstverlening tot het minimum is beperkt (p. 8); (ii) de armoede is toegenomen en bepaalde diensten zijn beperkt tot de meest kwetsbaren, de kwaliteit van de gezondheidszorg is verslechterd, en de secundaire en tertiaire zorg wordt uitbesteed aan particuliere ziekenhuizen zonder garantie op vergoeding (p. 9 en p. 14); (iii) financiële steun onder het bestaansminimum, bevrozing van nieuwe begunstigden en uitstel van het onderhoud van gebouwen en infrastructuurwerkzaamheden (p. 18). Wat meer bepaald de situatie in Libanon betreft (p. 27-32), blijkt uit de COI dat het land zijn grootste crisis in zijn recente geschiedenis kent. Libanon kampt met een grote economische, sociaal-politieke en een gezondheids crisis, die ingevolge de Covid-19-crisis enkel maar groter is geworden en die de meest kwetsbaren, waaronder de Palestijnse vluchtelingen, het hardste treft. Blijkens de meest recente informatie waar in het rapport naar wordt verwezen, is de werkloosheid onder Palestijnen actief op de Libanese arbeidsmarkt, als gevolg van de pandemie, van zestig naar/tot negentig procent gestegen. Waar ongeveer vijftig procent van de Libanese bevolking momenteel onder de armoedegrens leeft, gaat het in de Palestijnse vluchtelingenkampen zelfs om negentig procent. Meer en meer mensen vragen dan ook om hulp aan UNRWA, terwijl het agentschap zelf momenteel met een grote financiële crisis heeft af te rekenen en er zelfs niet in slaagt om nieuwe aanvragen in te willigen. Zoals het agentschap zelf aangeeft, dreigt UNRWA bovendien verder te snoeien in zijn diensten als er geen extra financiën komen. De Covid-19 pandemie zet niet enkel de arbeidsmarkt onder druk, maar belast daarnaast voorts o.a. de gezondheidsdiensten die UNRWA voorziet in de twaalf Palestijnse vluchtelingenkampen in Libanon, waar *social distance* sowieso al erg moeilijk dan wel onmogelijk is daar de kampen overbevolkt zijn. Op het gebied van het onderwijs dat

UNRWA biedt, zorgen de Covid-19 pandemie en techn(olog)ische beperkingen ervoor dat vele studenten uit de boot vallen, aangezien zij niet kunnen deelnemen aan (online) afstandsonderwijs. Een tweehonderdvijftig-tal leerkrachten dreigt bovendien hun job te verliezen en er wordt voorts ook op andere manieren in de onderwijsvoorzieningen van UNRWA gesnoeid. Dergelijke besparingen treffen in het bijzonder de meest kwetsbare studenten en dragen meer in het algemeen bij tot een daling van het onderwijsniveau. Verder blijkt onder meer nog uit de informatie dat UNRWA sedert mei 2020 niet meer over de middelen beschikt om zijn financiële bijdrage van 112 000 Libanese pond aan Palestijnse vluchtelingen te (kunnen blijven) verzekeren, als antwoord op en ondanks de groeiende economische druk ingevolge de lockdown-maatregelen.

In haar aanvullende nota betoogt verwerende partij dat deze situatie de conclusie uitsluit dat de bijstand van het UNRWA (in de Gazastrook – waarmee zij vermoedelijk ruimer de bijstand van UNRWA in het Midden-Oosten en dus ook in Libanon bedoelt-) zou zijn stopgezet. Beweren dat UNRWA heden zijn opdracht niet vervult, gaat naar het oordeel van verwerende partij voorbij aan de realiteit van de inspanningen die worden geleverd, waarbij UNRWA alle mogelijke kanalen aanspreekt om bijkomende fondsen te werven en tegelijkertijd een reeks maatregelen heeft getroffen in afwachting van de internationale conferentie die voor april 2021 is gepland. Volgens verwerende partij is de dienstverlening weliswaar minimaal, maar niet stopgezet, waarbij zij erop wijst dat rekening dient te worden gehouden met de feitelijke gegevens en de kerntaken nog altijd worden uitgevoerd. Ze wijst er in dit verband voorts op dat noch de Algemene Vergadering van de VN, noch UNRWA zelf hebben aangegeven dat het agentschap geen bijstand meer kan verlenen, en meent dat de tijdelijke opschorting van bepaalde taken niet wil zeggen dat UNRWA geen bijstand meer verleent.

De Raad herinnert eraan dat de uitsluitingsclausule van artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag, evenals de andere daarin opgenomen uitsluitingsclausules, strikt moet worden uitgelegd (zie het arrest *El Kot e.a.*, reeds aangehaald, § 47). Uit deze bepaling kan niet worden afgeleid dat de beëindiging van de activiteiten van UNRWA definitief of volledig moet zijn, opdat de verzoeker van de volledige uitwerking van het Vluchtelingenverdrag zou kunnen genieten.

De enkele vaststelling dat UNRWA op de dag waarop de Raad zijn besluit neemt, in het algemeen niet in staat is zijn taken uit te voeren, volstaat om te concluderen dat verzoekende partij recht heeft op erkenning als vluchteling, ook al is deze beëindiging niet noodzakelijkerwijs definitief.

3.5.3. Wat betreft de verwijzing in de aanvullende nota naar de (eventuele) organisatie van een internationale conferentie in april 2021 om op te roepen tot donaties voor het vaststellen van het 'programme budget' en de vermelding in voornoemde COI Focus van de eventuele hervatting van de financiering van de UNRWA door de Verenigde Staten van Amerika, waarbij expliciet wordt vermeld dat president Biden niet heeft gezegd wanneer en of de UNRWA-financiering zou terugkeren naar het vorige niveau (p. 12), is de Raad van oordeel dat hij zich, rekening houdende met de informatie waarover hij thans beschikt, moet uitspreken over de huidige situatie van UNRWA, zonder rekening te houden met onzekere toekomstige elementen (zie hierboven, de rechtspraak van het HvJ). Verwerende partij benadrukt in haar aanvullende nota overigens ook zelf dat veronderstellingen of speculaties over wat er in de nabije of verdere toekomst zou kunnen gebeuren niet in overweging kunnen worden genomen.

Voorts merkt de Raad op dat de huidige stopzetting van de bijstand van UNRWA van onvoorspelbare duur is. De in dit stadium nog zeer hypothetische omstandigheid dat het functioneren van UNRWA in de toekomst zou kunnen verbeteren, doet aan deze vaststelling geen afbreuk.

3.5.4. Bijgevolg is de Raad van oordeel dat de verslechtering van de werkomstandigheden van UNRWA in Libanon een zodanig niveau heeft bereikt dat, hoewel het agentschap zijn aanwezigheid in Libanon niet formeel heeft stopgezet, het in de praktijk met dermate ernstige operationele moeilijkheden wordt geconfronteerd dat de Palestijnse vluchtelingen in het algemeen niet meer kunnen rekenen op de bescherming of bijstand van het agentschap op dit werkterrein.

Hoewel deze analyse niet uitsluit dat verwerende partij aantoont dat verzoekende partij daadwerkelijk bijstand van UNRWA ontvangt wegens bijzondere omstandigheden, ziet de Raad in het administratief dossier noch in het rechtsplegingsdossier enige aanwijzing waaruit blijkt dat dit in het onderhavige geval het geval zou zijn.

3.6.1. Verwerende partij is in haar aanvullende nota van 31 maart 2021 de mening toegedaan dat verzoekende partij moet aantonen dat zij zich op het ogenblik van haar vertrek uit, dan wel bij een

terugkeer naar het mandaatgebied van UNRWA in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevond / zal bevinden en het voor UNRWA onmogelijk is haar in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het is belast. Verwerende partij verwijst in dit verband naar rechtspraak van het Hof van Justitie en beklemtoont dat de vraag of UNRWA daadwerkelijk niet in staat is om de betrokkene levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee deze organisatie is belast en of diens gevolgde door de UNRWA aan de betrokkene geboden bescherming en bijstand is opgehouden, moet worden beantwoord op basis van een individuele beoordeling van alle relevante gegevens (HvJ 13 januari 2021, C-507/19, *Bundesrepublik Deutschland v. XT*, § 55). Vervolgens benadrukt verwerende partij dat het bovenal de daadwerkelijk door UNRWA verleende bijstand is die moet ophouden om de grond voor uitsluiting van de vluchtelingenstatus vervat in artikel 1, D van de Vluchtelingenconventie te beëindigen (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 57). Verwerende partij betoogt en beklemtoont dat een bijstand die nooit daadwerkelijk verleend of ingeroepen werd logischerwijze niet kan ophouden te bestaan.

Verwijzende naar die betreffende aanvullende nota, laat verwerende partij ter zitting van 6 april 2021 gelden dat zij mag aantonen dat de financiële situatie van UNRWA niet relevant is voor verzoekende partij nu zij helemaal geen beroep heeft gedaan op de bijstand van UNRWA. Ze wijst er dienaangaande op dat verzoekende partij zelf heeft verklaard dat zij nooit bijstand heeft gevraagd en als ambtenaar ook niet in aanmerking kwam voor bijstand. Verwerende partij meent dat de financiële situatie van UNRWA voor verzoekende partij dan ook geen enkel gevolg heeft en dus *in casu* irrelevant is. Voorts wijst ze er nog op dat uit verzoekende partij haar verklaringen eveneens blijkt dat zij voor gezondheidszorg beroep deed op privé verzorging.

De verwerende partij herneemt hiermee in wezen haar standpunt zoals uiteengezet in voormelde aanvullende nota. Daarin wordt, met verwijzing naar voormelde rechtspraak van het Hof van Justitie, opgeworpen dat de verzoeker om internationale bescherming *in concreto* moet aantonen dat de verslechtering van de werkomstandigheden van UNRWA en de ernstige operationele moeilijkheden waarmee het agentschap geconfronteerd wordt tot gevolg heeft dat de bijstand van UNRWA in “de Gazastrook” in zijn hoofde is opgehouden. Het komt, zo luidt de nota, aan de verzoeker toe om aan te tonen dat de programma's waarop hij persoonlijk daadwerkelijk beroep deed toen hij “in Gaza” verbleef, waarmee vermoedelijk Libanon wordt bedoeld, of waarop hij persoonlijk beroep zou moeten doen bij een terugkeer naar daar niet langer operationeel zijn, of tot een zodanig minimum zijn herleid dat er dient besloten te worden dat UNRWA in de onmogelijkheid is om verzoeker de levensomstandigheden te bieden conform de opdracht waarmee het is belast. Vervolgens wordt ter zake “vastgesteld (...) dat verzoeker aangaande de bijstand van UNRWA vooreerst in het kader van zijn vorig verzoek om internationale bescherming verklaarde dat hij tot het tweede middelbaar les gevolgd heeft op een UNRWA-school (NPO 30/04/2019, p. 7), dat zijn kinderen heden naar een UNRWA-school gaan, maar dat hij verder geen beroep deed op de bijstand van UNRWA, dit omdat zij dat niet nodig hadden (NPO 30/04/2019, p. 15-16). Gevraagd of hij dan geen beroep deed op UNRWA voor medische hulp, verklaarde verzoeker dat zij daarvoor naar specialisten gingen, en dat hij en zijn familie hun medische kosten zelf betalen (NPO 30/04/2019, p. 19). Aldus blijkt uit verzoekers verklaringen dat hij op het ogenblik van zijn vertrek uit de Gazastrook persoonlijk geen beroep deed op de diensten van UNRWA.”

De aanvullende nota vervolgt dat “Rekening houdend met het gegeven dat (i) enkel de daadwerkelijk verleende bijstand kan ophouden te bestaan; (ii) uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij op het ogenblik van zijn vertrek zelf geen beroep deed op de bijstand van UNRWA; en (iii) nergens uit verzoekers verklaringen, noch uit de door hem voorgelegde stukken blijkt dat hij bij een terugkeer naar Gaza beroep zal moeten doen op diensten van UNRWA die heden niet langer operationeel zouden zijn, dient aldus besloten te worden dat verzoeker geenszins concreet aannemelijk heeft gemaakt dat de bijstand van UNRWA in zijn hoofde is opgehouden in de zin van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet juncto artikel 1D van de Vluchtelingenconventie”. De commissaris-generaal meent dat aangezien verzoekende partij uitdrukkelijk verklaard heeft dat zij op het ogenblik van haar vertrek zelf geen beroep deed op de bijstand van UNRWA, er logischerwijze niet van het Commissariaat-generaal kan worden verwacht aan te tonen dat verzoekende partij “bij een terugkeer naar de Gazastrook” beroep zal kunnen doen op de diensten van UNRWA, waar zij voorheen nooit gebruik van heeft gemaakt dan wel nood aan heeft gehad. In de aanvullende nota wordt vervolgens verwezen naar rechtspraak van de Raad waarin wordt gesteld dat de vaststelling dat het rechtsplegingsdossier geen informatie bevat met betrekking tot de werking en financiering van UNRWA “niet relevant is” wanneer de verzoekende partij uitdrukkelijk stelt dat zij de bescherming en bijstand van UNRWA niet gevraagd heeft en ook niet nodig heeft, en dat dit des te meer het geval is wanneer de verzoekende partij ook niet stelt of geen begin van bewijs bijbrengt

dat het agentschap (*de jure*) opgehouden is te bestaan. Tot slot wordt in de aanvullende nota aangevoerd dat *“De vaststelling dat de Raad van oordeel is dat UNRWA heden de facto in de onmogelijkheid is om zijn opdracht te vervullen is, is bijgevolg evenmin relevant voor een verzoeker die uitdrukkelijk verklaard heeft dat hij nooit beroep heeft gedaan op de diensten van UNRWA”*.

3.6.2. De Raad wijst erop dat in de zaak *Nawras Bolbol tegen Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal* het Hof van Justitie van oordeel was dat de registratie bij UNRWA een toereikend bewijs vormt voor het feit dat daadwerkelijk hulp van UNRWA werd verkregen (HvJ, 17 juni 2010, C-31/09, *Nawras Bolbol tegen Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal*: *“51 Uit de duidelijke bewoordingen van artikel 1, D, van het verdrag van Genève volgt dat alleen degenen die daadwerkelijk de door het UNRWA geboden hulp hebben ingeroepen, onder de daarin genoemde grond voor uitsluiting van de vluchtelingenstatus vallen, welke als zodanig strikt moet worden uitgelegd en derhalve niet tevens betrekking kan hebben op personen die er enkel voor in aanmerking komen of kwamen om bescherming of bijstand van deze instelling te genieten.*

52 Hoewel de registratie bij het UNRWA toereikend bewijs vormt voor het feit dat daadwerkelijk hulp daarvan wordt genoten, is in punt 45 van het onderhavige arrest uiteengezet dat een dergelijke hulp zelfs zonder registratie kan worden geboden, zodat het de rechthebbende moet worden toegestaan dat bewijs met elk ander middel te leveren. (...)” (eigen onderlijning). Hieruit volgt dat het bewijs van daadwerkelijke bijstand wordt geleverd door de registratie bij UNRWA of door elk ander middel.

Dit wordt niet tegengesproken in het arrest *El Kott* (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal*), waar wordt onderzocht onder welke omstandigheden de uitsluitingsgrond uit artikel 1D niet (meer) van toepassing is: *“49 Dat voornoemde bepaling van het Verdrag van Genève, waar artikel 12, lid 1, sub a, eerste volzin, van richtlijn 2004/83 naar verwijst, zich beperkt tot het uitsluiten van de werkingssfeer ervan van de personen die „thans” bescherming of bijstand „genieten” van dergelijke andere organen of instellingen van de Verenigde Naties, kan niet aldus worden uitgelegd dat het loutere feit dat de betrokkene zich bevindt buiten het gebied waarin het UNRWA werkzaam is of dit gebied vrijwillig verlaat, volstaat om de in die bepaling neergelegde uitsluiting van de vluchtelingenstatus te beëindigen. (...)*

52 Bijgevolg moet artikel 12, lid 1, sub a, eerste volzin, van de richtlijn aldus worden uitgelegd dat de in die bepaling neergelegde grond voor uitsluiting van de vluchtelingenstatus niet alleen van toepassing is op de personen die thans de door UNRWA verleende bijstand genieten, maar ook op diegenen die, zoals verzoekers in het hoofdgeding, die bijstand daadwerkelijk hebben genoten kort vóór het indienen van een asielverzoek in een lidstaat, voor zover die bijstand evenwel niet is opgehouden in de zin van de tweede volzin van datzelfde lid 1, sub a. (...)

55 Aangezien het loutere feit dat de aanvrager van de vluchtelingenstatus het gebied waarin het UNRWA werkzaam is, verlaat, ongeacht de reden van dat vertrek, de in artikel 12, lid 1, sub a, eerste volzin, van richtlijn 2004/83 neergelegde uitsluiting van de vluchtelingenstatus niet kan beëindigen, dient te worden bepaald onder welke omstandigheden kan worden aangenomen dat de door UNRWA verleende bijstand is opgehouden in de zin van de tweede volzin van die bepaling.

56 Dienaangaande moet worden vastgesteld dat niet alleen de opheffing van het orgaan of van de instelling die de bescherming of de bijstand verleent, leidt tot het ophouden van de door dat orgaan of door die instelling verleende bescherming of bijstand in de zin van de tweede volzin van dat artikel 12, lid 1, sub a, maar ook de onmogelijkheid voor dat orgaan of die instelling om zijn opdracht te volbrengen.

57 Uit de woorden „[i]s die bescherming of bijstand [...] opgehouden” die de tweede volzin van artikel 12, lid 1, sub a, van richtlijn 2004/83 inleiden, volgt namelijk dat het bovenal de daadwerkelijk door het UNRWA verleende bijstand is die moet ophouden, en niet het bestaan van dit orgaan, om de grond voor uitsluiting van de vluchtelingenstatus te beëindigen.

58 Hoewel de bovenvermelde woorden op zich beschouwd aldus kunnen worden uitgelegd dat zij alleen gebeurtenissen betreffen die rechtstreeks met het UNRWA verband houden, zoals de opheffing van dat orgaan of een gebeurtenis waardoor het in het algemeen voor dit orgaan onmogelijk is om zijn opdracht te volbrengen, vereisen de woorden „om welke reden ook” die erop volgen in die tweede volzin echter dat deze aldus wordt uitgelegd dat de reden voor het ophouden van de bijstand ook kan voortvloeien uit omstandigheden buiten de wil van de betrokken persoon, die hem ertoe dwingen het gebied waarin het UNRWA werkzaam is, te verlaten. (...)

63 (...) moet worden aangenomen dat een Palestijnse vluchteling gedwongen is het gebied te verlaten waarin het UNRWA werkzaam is, wanneer hij zich in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevindt en het voor dit orgaan onmogelijk is hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het is belast.”

Het standpunt van het Hof van Justitie in het arrest *Bolbol* dat een registratie bij UNRWA toereikend bewijs vormt dat daadwerkelijke hulp wordt genoten, wordt evenmin tegengesproken in de zaak *Alheto* (HvJ, 25 juli 2018, C-585/16, *Alheto tegen Zamestnik-predsedatel na Darzhavna agentsia zo behantsite*), waar het Hof voor recht verklaarde dat “*Artikel 12, lid 1, onder a), van richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming, gelezen in samenhang met artikel 10, lid 2, van richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming, moet aldus worden uitgelegd dat de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat is ingediend door een persoon die bij de Organisatie van de Verenigde Naties voor Hulpverlening aan Palestijnse Vluchtelingen in het Nabije Oosten (UNRWA) is geregistreerd, onderzoek vereist naar de vraag of deze persoon daadwerkelijk bescherming of bijstand van deze organisatie geniet (...)*” Het Hof wijzigt hiermee immers niets aan haar eerdere rechtspraak dat het bewijs van daadwerkelijke bijstand wordt geleverd, hetzij door de registratie bij UNRWA aan te tonen, hetzij door elk ander middel.

De Raad herhaalt en benadrukt dat verzoekende partij, zoals eerder in het kader van haar vorig verzoek om internationale bescherming werd vastgesteld en door de partijen niet wordt betwist -ook niet in de aanvullende nota of ter zitting-, een verblijfsrecht had in Libanon en er UNRWA-geregistreerd is. Dat verzoekende partij verklaart dat zij, net als haar familie, voor (het ogenblik van) haar vertrek uit Libanon persoonlijk geen beroep deed op de diensten van UNRWA, wijzigt niets aan het voorgaande. In dit verband dient het standpunt van het Hof van Justitie in het arrest *Bolbol* te worden onderstreept dat de registratie bij UNRWA een toereikend bewijs vormt voor het feit dat daadwerkelijk hulp van UNRWA werd verkregen.

3.6.3. Verwerende partij kan in haar aanvullende nota overigens bezwaarlijk ernstig voorhouden dat verzoekende partij nooit gebruik heeft gemaakt van de diensten van UNRWA, gelet op hetgeen zij eerder in dit verband in het kader van verzoekende partij haar vorig verzoek om internationale bescherming, in de beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de vluchtelingenstatus die zij toen nam, anderszins als volgt heeft opgemerkt: “*Uit uw verklaringen blijkt dat u als Palestijn een verblijfsrecht had in Libanon en er de bijstand van de UNRWA verkreeg. Zo verklaarde u dat u, alsook uw broers en zussen, les volgden aan een UNRWA-school. Uw vader was bovendien leraar op een UNRWA-school en kreeg een grote premie, i.c. 120.000\$, van UNRWA uitbetaald wanneer hij zijn werkzaamheden in 2006 stopzette. Blijkt voorts dat ook uw eigen kinderen onderwijs volgen in een UNRWA-school. (...)*”. Verwerende partij kan dan ook niet worden gevolgd, waar zij thans in de aanvullende nota op algemene wijze het tegendeel voorhoudt.

3.6.4. Verwerende partij kan bovendien evenmin worden gevolgd in haar standpunt in voormelde aanvullende nota dat de vaststelling dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van oordeel is dat UNRWA heden *de facto* in de onmogelijkheid is om zijn opdracht te vervullen niet relevant is voor een verzoeker die uitdrukkelijk verklaard heeft dat hij nooit beroep heeft gedaan op de diensten van UNRWA.

Verwerende partij verliest hierbij namelijk uit het oog dat UNRWA niet louter materiële bijstand verleent, maar meer algemeen tot taak heeft het welzijn en de menselijke ontwikkeling van de Palestijnse vluchtelingen te dienen. Zoals ook wordt benadrukt door het Hof van Justitie in de zaak *Alheto* (HvJ, 25 juli 2018, C-585/16, *Alheto tegen Zamestnik-predsedatel na Darzhavna agentsia zo behantsite*) is UNRWA opgericht voor de bescherming en de bijstand in de Gazastrook, de Westelijke Jordaanoever, Jordanië, Libanon en Syrië, van Palestijnen in hun hoedanigheid van “vluchtelingen uit Palestina”. Eenieder die, zoals verzoekende partij, bij UNRWA is geregistreerd, dient dus in aanmerking te komen voor bescherming en bijstand van deze organisatie ten behoeve van zijn of haar welzijn als vluchteling (§ 6 en § 84). Het Hof wees eerder ook al op de doelstelling van artikel 12, eerste lid, a) van de richtlijn 2011/95/EU, die met name de bedoeling heeft om Palestijnse vluchtelingen blijvende bescherming te bieden door middel van een daadwerkelijke bescherming of bijstand en niet alleen door het bestaan te waarborgen van organen of instellingen die belast zijn met het verlenen van die bijstand of bescherming, zoals tevens blijkt uit paragraaf 20 van resolutie 302 (IV) juncto paragraaf 6 van resolutie 2252 (ES-V) van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 60). De Raad herinnert ook aan de doelstelling van artikel 1, D van het Verdrag van Genève, waar artikel 12, lid 1, sub a, van richtlijn 2011/95 naar verwijst, namelijk enerzijds al diegenen die de door UNRWA verleende bijstand genieten van de toepassing van dit

verdrag uit te sluiten en anderzijds blijvende bescherming bieden aan Palestijnse vluchtelingen, in die hoedanigheid, totdat hun positie definitief is geregeld overeenkomstig de desbetreffende resoluties van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 62). Het staat vast dat de positie van de personen die UNRWA-bijstand genieten tot op heden niet definitief is geregeld.

Tot slot blijkt uit het administratief dossier niet dat op verzoekende partij een andere uitsluitingsclausule van toepassing is dan die van artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag.

4. De bestreden beslissing dient derhalve te worden hervormd en verzoekende partij dient te worden erkend als vluchteling in de zin van artikel 1, D, tweede alinea van het Vluchtelingenverdrag.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij toegekend.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig mei tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS